

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρίμα μέ πονέντε

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αί 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας πρός έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α είναι μόνο ο.
Για τά ξένα όμως μέρη—δέ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
πρός δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξωθέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Νοεμβρίου ένδεκάτη,
'Αρης πάνοπλος φρυάττει.

Πούντος πεντακόσα κι' είκοσιεπτά,
όλοι για τουφέκια δώσετε λεπτά.

**Συμπόδιον φανταστικόν,
τά μάλιστα πολιτικόν.**

Είς Τράπεζαν πολυτελή μεστήν έξ έδωδύμων
παρίσταται ποζάτος
έπληθώραν των γνωστών κι' άγνώστων παρασήμων
ό γέρων Κορδονάτος.

Κι' οί Σύμβουλοι του Στέμματος προσέρχοντ' έν στολή
μαζί μέ τας κυρίας,
ό Κάββας κι' ό Θανόπουλος κι' έπίσημοι πολλοί
και πρῶτοι της φατριάς,
στέρες και κοσμήματα της κραταιάς Αύλης
του νεφεληγερέτου,
έκα δέ παρίστανται κι' ό μέγας Φασουλής
μετά του Περικλέτου,
είδος άντιμούτσουνοι της 'Ελληνίδος χώρας,
αί σύζυγοί των παρεκεί μέ ντεκολτέ της ώρας.

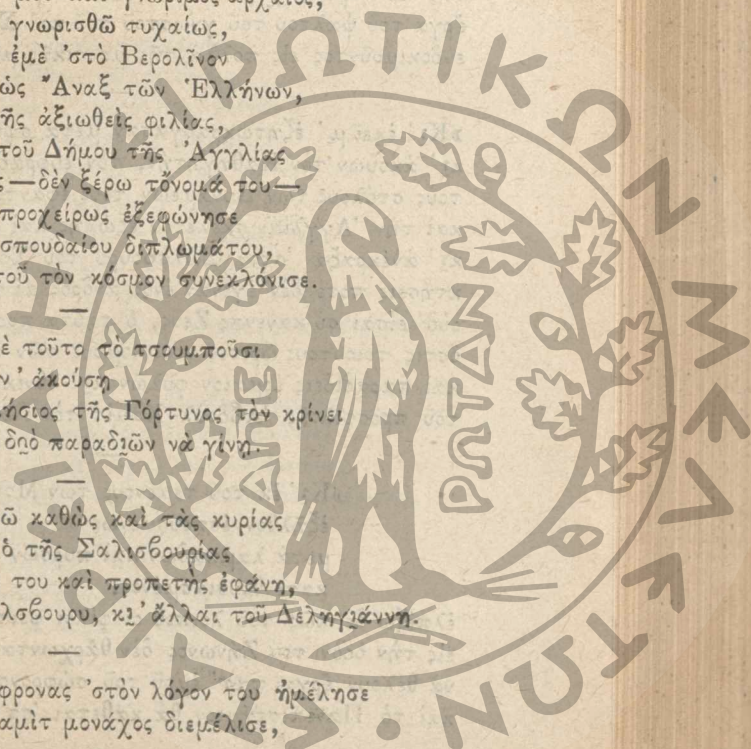
έλασι και πάντες συζητούν και τρώγουν σοβαροί,
κινείς δέν χωρατεύει,
ό Θόδωρος μιμούμενος τόν 'Αγγλον Σωλοβουρύ
τοιαύτα ρητορεύει.

«Ω προσφιλής δηήγυρις της εκλεκτής φατριάς,
ό κύριος Μαρκήσιος ό της Σαλισβουρίας,
έκ των έγκρίτων φίλων μου και γνώριμος άρχαίος,
μέ τόν όποιον έτυχε να γνωρισθώ τυχαίως,
όπόταν εξαπέστειλε κι' έμέ 'στο Βερολίνον
ό κύριός μοι Βασιλεύς ως 'Αναξ των 'Ελλήνων,
αύτός λοιπόν, ό της έμης αξιοθείς φίλης,
όταν έπήρε την άρχήν του Δήμου της 'Αγγλίας
δ-νέος Λόρδος Δήμαρχος—δέν ξέρω τόνόμά του—
λογίδριον, ως λέγεται, προχείρως έξεφώνησε
μηδαιμινόν κι' άνάξιον σπουδαίου διπλωμάτου,
κι' όλως άδίκως δι' αυτού τόν κόσμον συνεκλόμισε.

»Διό και σας έκάλεσα σέ τούτο τό παρουπούσι
καθένας σας ν' άκούση
πώς κι' ό κλεινός Μαρκήσιος της Γόρτυνας τόν κρίνει
κι' ό κύριος Σαλισβουρύ δηό παραδίδων να γίνη.

»Και τούς κυρίους βεβαιώ καθώς και τας κυρίας
πώς ούτος ό Μαρκήσιος ό της Σαλισβουρίας
σαλιάρης είς τούς λόγους του και προπετής έφάνη,
κι' έλλαι βουλαί του Σώλσβουρυ, κι' έλλαι του Δελιγγάνη.

»Τούς τρόπους τούς φιλόφρονας 'στον λόγον του ήμέλησε
και την Τουρκίαν του Χαμίτ μονάχος διεμέλισε,

χωρίς καθόλου νά σκεφθῇ τοιοῦτος διπλωμάτης
πὼς τῆς οδοῦ τοῦ Ζήνωνος ὁ γέρο παπαγάλος
ποθεῖ τὴν ἀναλλοιώτων ἀκεραιότητά της
κι' ὑπὲρ ἐκείνης μάχεται καρτερικῶς κι' ἐξάλλως.

»Κι' ἂν εἶπεν ὁ Μαρκήσιος ὁ τῆς Σαλισβουρίας
πὼς πᾶς δυνάστης ἀδικῶν κακῶς ἐξολοθρεύεται,
ἀλλὰ κι' ὁ λέγων, κύριοι, τοιαύτας φλυαρίας
τοὺς ἀδικούντας ἀδικεῖ κι' ἄς πᾶν νά κουρεύεται.

»Δὲν θέλω τὴν ὑμῆγυριν μὲ λόγους νά μιάνω,
οὐς εἶπεν ὁ Μαρκήσιος 'στοῦ λόγου του τὴν μέθην,
μεθ' οὗ, καθὼς σὰς ἔλεγα ὀλίγον παραπάνω,
διὰ φιλίας ὑψηλῆς τυχαίως συνεδέσθην,
ὅπότεν ἀντιπρόσωπος 'στὸ Βερολῖνον ἦμην
ἐξαίρων τῆς Ρωμυλίκης ρητορικῆς τὴν φήμην.

»Καὶ τίς ἐκείνος ποῦ ζητεῖ μὲ τόσον κομπασμὸν
καὶ ναυτικὴν ἐπίδειξιν καὶ διαμελισμὸν;
Δὲν ἐρωτᾷ τί λέγομεν κι' ἐμεῖς ἀπ' ἐδῶ πέρα;...
πλὴν ἔστι δίκης ὀφθαλμὸς καὶ θ' ἀνατεῖλ' ἡμέρα,
καθ' ἣν θὰ στηλιτεύσωμεν τὸν κόμπον τοῦ προπέτου...

(Χί α ρ, τοῦτέστιν ἄκουσον, φωνάζ' ἡ Περικλέτου.)

»'Στὰ σχέδιά του παντελῶς δὲν θὰ τὸν βοηθήσω,
ἀλλὰ μὲ πᾶσαν δύναμιν κι' ἐγὼ θὰ προσπαθῶ
ὁ κύριός μοι. 'Οσμανλῆς ἀκέραιος νά μείνῃ,
ἄλλως ἂν κλάσμα γίνη
σ' ἐμᾶς θὰ λάχῃ μοναχὰ τοῦ κλάσματος ἡ βρώμα...

(Χί α ρ φωνάζ' ἡ Φασουλῇ μὲ μπουκαωμένο στόμα.)

»Μὴ σὰς πτοῦν παντάπασι τῶν θωρηκτῶν οἱ κρότοι,
ἐγὼ δὲ πρὸς ἀπάντησιν 'στὸν Σώσλβουρ τὸν φίλον
ἐπῆγα 'στὴν παράδοσιν τοῦ φίλου Μιστριώτη
τῆς 'Αντιγόνης χορικὰ ν' ἀκροασθῶ μὲ ζῆλον,
ἔργα τοῦ ψάλτου τοῦ γνωστοῦ τοῦ καὶ Σακελλαρίδη,
εὐδοκιμούντος εἰς πολλὰ τῆς μουσικῆς μας εἰδῆ.

»Κι' ἐκεῖ μ' ἐζητωκραύγασαν μετὰ σφοδρῶν παλάγων,
κι' ἀκούων τὸν Καθηγητὴν, τὸν εὐφραδῆ καὶ μάγον,
τοὺς στόλους τῶν Δυνάμεων τοὺς ἐφαντάσθην τρίμματα
καὶ τὴν 'Αγγλίαν σκελετὸν ἐξώλης καὶ προώλης,
κι' ἀνέκραξα 'στὸν Σώσλβουρ τοῦ Σοφοκλῆ τὰ ρήματα:
κτήσεις ποτέ δὲν ἔγιναν ἐνὸς ἀνδρὸς αἱ πόλεις,
οὐδ' εἶσαι σὺ κανένας Ζεὺς, ὁ ταῦτα προκηρύττων,
ὅστις τοιοῦτους ὠρίσεις τοὺς νόμους τῶν ἀνθρώπων,
καὶ παραδίδεις ἔρμαιον φυλῶν κι' ἐθνικοτήτων
τοῦ προσφιλὸς 'Αβδούλ-Χαμίτ τὸν ἕνα κ' ἄλλον τόπον.

»Κι' ἐκ τοῦ τεμένους τῶν Μουσῶν
ἐξῆλθον ἐσπευσμένως
μετὰ λαμπάδων καὶ πυρσῶν
κατενθουσιασμένοις,

ἐλπίζω δὲ πᾶς τοῦ λοιποῦ οἱ φίλοι φοιτηταὶ
εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ζήνωνος δὲν θ' ἀρχῶνται ποτὲ
νά θέλουν ἔργα παρ' ἐμοῦ τοῦ σώφρονος ἐργάτου,
καὶ τὸ Πανεπιστήμιον θὰ κάθεται 'στ' αὐγά του.

(Ἀκούεται μακρὸν χορὸς ἀγγελικῶς συμφάλλον
διὰ φωνῶν ἐξάλλων
τῆς 'Αντιγόνης χορικὰ μὲ τὸν Σακελλαρίδη,
ὁποῦ κι' αὐτὸν τὸν Φασουλῇ τὸν πᾶσι ριπιτίδι.)

α' Ἀκτὶς ἡλίου, κάλλιστον χρυσῆς ἡμέρας φῶς,
εἰς τὴν φαλάκραν λάμψασα τοῦ Θεωρῆ τὸ πρῶτον,
ὅπότεν χαλινὸν ὄξυν εἰς χεῖρας εἰληφῶς
τὸν ἄρπαγα τὸν Βούλγαρον ἐμάστιζ' ἐκ τῶν νώτων,
κι' ὄξεα κλάζων αἰετὸς ἐς γὰν ὡς ὑπερέπτα
κι' ἐκρῶζε «στῆθι, Βούλγαρε, τῆς Ρωμυλίας κλέπτα.»

α' Λευκῆς χιόνος πτέρυγι καὶ τότε στεγανὸς
ἐξώρμα κι' ἐκορδόνετο σὰν τσαλαπετεινός,
κι' ἄνδρας 'Αρκάδας ἔλεγε φρενῆρεις παλαιστὰς
κι' ὑπὲρ μελάρων στάς
ἄμφω τῷ χεῖρ' ἐκόπη,
καὶ πᾶσα κατεπλάγη
'Ανατολὴ κι' Εὐρώπη,
ζηραὶ τε καὶ πελάγη.

'Αντιτύπα δ' ἐπὶ γὰρ
ἔπεσε τανταλωθεῖς,
νῦν δ' ὡς πρῶτον δὲν σφριγᾷ
τοὺς πολέμους σιχαθείς.

α' Πλὴν νέα μεγαλύνυμος τὸν ἀναμένει νίκη,
ὁ δὲ Σουλτάνος ἔγινε τῆς γούνας του μανίαι,
τάνῦν δὲ λησμονήσαντες πολέμους τῶν Βουλγάρων
καὶ τὸν κακὸν μας φλάρον,
πάντας ναοὺς ἐπέλθωμεν εἰρήνης ἐν χοροῖς,
τῶν παννυχίων δὲ χορῶν ἄς ἄρχῃ Θεωρῆς.»

(Ὁ Θεωρῆς δακρύζει, καὶ μ' αἶσθημα πολὺ
καθὼς τῆς 'Αντιγόνης τὸν Κρέοντα λαλεῖ.)

Δ. — 'Ανδρες 'Αρκάδες, αἱ θεοὶ τὴν φάραν τὴν μεγάλην
μὲ σάλον σείσαντες πολὺν τὴν ὄρθωσαν καὶ πάλιν,
ἐγὼ δ' ὑμᾶς ἐκάλεσα τὰ μάλιστα χορτάτος
γνωρίζω ὅτι σέβεσθε τοῦ Θεωρῆ τὸ κράτος.
'Οτ' οὖν Τρικύπτης ὤλετο διὰ Βακαλοπούλου
κακὴν κακῶς ὁ δυστυχῆς,
ἐγὼ τὸν θρόνον ἔλαβον τοῦ μυστικοῦ Συμβούλου
κατ' ἀγχιστεῖα τῆς 'Αρχῆς.

'Αμύχανον δὲ τὸ μαθεῖν παντὸς ἀνδρὸς τὴν γνώμην
καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ρώμην,
πρὶν ἐντριβέστατος φανῇ ἀρχαῖς τε καὶ θεσμοῖς,
πρὸ πάντων δ' ἐν ταῖς παύσεσι καὶ τοῖς διορισμοῖς.
'Εμοὶ γάρ, ὅστις κύριος εὐθύνων πᾶν τὸ κράτος,
κᾶν λέγεται Χαρίλαος, κᾶν γέρον Κορδονάτος,
τὸ ποίμνιον τῆς στρουγγας του σοφῶς δὲν διοικεῖ,
καὶ πάντοτε καὶ σήμερον ὡς κακίστος δοκεῖ,
ἐκείνον δ' ὅστις λησμονεῖ τοῦ κόμματος τοὺς λάτραις
ἴσον θαρρῶ τοῦ Σακκουλέ καὶ τῆς κυρίας Πάτρας.
'Εγὼ γάρ, ἴστω Βασιλεὺς ὁ πᾶνθ' ὁρῶν αἰεὶ,
οὐδόλως παρημέλησα τὰ χρέη τῆς πατρίδας,
κι' ὑπερπληρώθησαν πιστῶν οἱ τῆς 'Αρχῆς ναοί,
φλογιζόμενων μὲ τὸ πῦρ ἀγνῆς φιλοπατρίας,
οὐδ' ἔπαυσα νομὴν ἀδράν μὲ τὴν πατρίαν βόσκων,
τοῦτο καλῶς γινώσκων,
ὅτ' ἡδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα
κι' ὑπὲρ θεσμῶν εὐμώζουσα,

καὶ ταύτης ἐπιπλέοντες ποιοῦμεθα τοὺς φίλους
καὶ παύσεις καὶ διορισμοὺς πολλοὺς τε καὶ ποικίλους.
Ταῖς δὲ νόμοισιν ἐγὼ τὸ κράτος περιτρέχω
καὶ νῦν κηρύγματ' ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω,
ἐκείνον μὲν, ὃς τῆς σεπτῆς ὑπερμαχεῖ Κορδόνας
καὶ νῦν καὶ 'στοὺς αἰῶνας,
διορισθῆναι μέτοχον τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου
κι' ἀκωθῆναι τάχιστα πολυτελοῦς μνημείου,
ἐκείνον δ' ὃς ἠθέλησε πρῆσαι πυρὶ κατὰ κράτος
τὸ γεραρὸν Κορδόνιον τῆς πολιτῆς φαλάκρας,
παυεῖν ἐκ πάσης θέσεως, μηδέπω διορίζειν,
ἔφην δὲ τὴν κοιλίαν του ἀγρίως γουργουρίζειν,
καὶ ρίπτεσθαι ὡς σπάρραγμα καὶ δέμας οἰωνῶν
καὶ μούργων καὶ κυνῶν.

'Τιόνδ' ἐμὸν τὸ φρόνημα, κι' οὐποτ' εἰς ἴσῃν μοῖραν
καὶ τῶν ἀπίστων τίθῃμι καὶ τῶν πιστῶν τὴν σπεῖραν,
ἀλλ' ὅστις εὖνους φέρεται τῇ στρουγγᾷ καὶ τιμίως
τιμῆσ' ἐξ ἐμοῦ καὶ ζῶν κι' ἀποθανῶν ὁμοίως.»

(Καὶ πάλιν ὁ χορὸς
ἀρχίζει σοβαρῶς.)

Χορ. Πολλὰ δεινὰ
παντοτεινὰ,
ὅμως οὐδὲν δεινότερον τοῦ Κορδονίου πέλει,
ποῦ κάνει ὅ,τι θέλει.

Τοῦτο καὶ πέραν προσχωρεῖ τοῦ πολιτοῦ τοῦ πόντου,
παντοῦ δ' ἐμβρόντητον σχολὰς ἀνίδρυσσε τοῦ βρόντου,
τηρεῖ δ' ἀπόλυτον σιγὴν,
'Αρχῆς τε παχυτάτην γῆν
προσνέμεται δι' ὅλων
τῶν ἀργομισθῶν πάλων.

(Ἀντιστροφή δευτέρα,
τῆς πρώτης χορογέφυρα.)

Καὶ κουφονῶν πετεινῶν
κι' ὀρνίθων φύλον ἄγει,
φθόγγοι δ' ἀκούονται φωνῶν
τίς τὴν κριθὴν νά φάγῃ,
ἀλύτου δὲ συμβιβασμοῦ ὑπόσχεται τὴν λύσιν,
καὶ πόντου περιέβαλε τὴν εἰναλίαν φύσιν
στόλοις καὶ μοῖραις θωρηκταῖς ἀνὴρ περιφραδῆς,
ποῦ τρέμεις νά τὸν ὄψῃς,
πρὸς ναυτικὴν δ' ἐπίδειξιν κρυφίως ἐτοιμάζεται,
ἂν κι' ὡς τῶν Τούρκων σύμμαχος αὐτόκλητος θαυμάζεται.

'Ηρεῖς ἀφῆξαι φθέγγεται ὡς τῆς Πυθίας τρίπους
εὐδοτερότητα κρατῶν εἰς τῶν φυλῶν τὴν πάλιν,
κι' ἐκχμψε λασιόχενας κι' ἀχαλινώτους ἵππους,
τὸν Καραπάνον τὸν μακρὸν καὶ τὸν ξανθὸν τὸν Ράλλον,
μεγάλως δ' ἀνορθώσεως ταλιπουρδίζει θούριον
περίλαμπρον καὶ γαυρόν,
δι' ἀμφιλόφου δὲ ζυγοῦ ὀχμάζεται τὸν οὐρεῖον
καὶ τὸν ἀμύθητα ταύρον,

τούτέστι τὸν Χαρίλαον, κοπίδα τῶν ρητόρων,
καὶ νῦν περιπλανώμενον ἑστὴν ξένην ὁδοιπόρον.

Καὶ φθέγμα μᾶς ἐδίδαξε καὶ φρόνημ' ἀνεμῶδες
καὶ πᾶν τὸ δυσεπίλυτον καὶ τὸ μυστηριώδες,
καὶ ἄρνεϊσθαι πᾶσαν θύελλαν καὶ Ἀρμένηδων σφαγὴν
καὶ ὡς ἄκυρον τὴν ἔγκυρον κηρύττειν ἐκλογὴν
τοῦ Σπύρου τοῦ Μερκούρη,
ἐφ' ᾧ χαρὰν ἠλάλαξαν τῶν Ἀχαιῶν οἱ κούροι,
ἡ δὲ Θεὰ τῶν νόμων
πρὸς τοὺς κριτὰς εὐγνώμων
τὰς τετραγώνους κεφαλὰς ἐκείνων στεφανώνει,
ψελλίζουσα Κορδόνι.

Ἵπέρσοφον καὶ ὑπίπολι καὶ πατριωτικὸν
τὸ μὴ μετέχειν σήμερον τῶν Μακεδονικῶν,
ἀλλ' ἀποφεύγειν δεξιῶς πολεμικοὺς μπελάδες
καὶ ὑποθωπεύειν τῶν Οὐρὶ ξανθοὺς καὶ μαύρους κότσους,
καὶ συμμαχεῖν μὲ Χότζηδες, Μουφτῆδες καὶ Μουλᾶδες,
ὡς ὅτου μὲ τὰ ἴσως τῆς μᾶς δῶσ' ἡ μοῦλα κλώτσους.

(Αἶφνης ἀστράπτει καὶ βροντᾷ
καὶ ὁ Θεοδωράκης ἀπαντᾷ.)

Δ.—Θαρρεῖτε καθὼς πάντοτε ἑστὴν κρίσιν τὴν ἐμὴν,
ἀφοῦ μηδὲ τοῦ Σώλσβουρ τὸν λόγον παρημέλησα,
καὶ πᾶσαν του περίφρασιν, κεραίαν καὶ γραμμὴν
καὶ ἰδιαιτέρως, κύριοι, καὶ ἐμπρὸς σας ἐξηυτέλισα.
Λέξιν πρὸς λέξιν, μὲτ' ἂν μὴ μονάχως τὸν διῶλισα
καὶ μὲ τὸν Βασιλέα μᾶς ἐσχάτως συνωμίλησα,
καὶ ἐκεῖνος ὅλος χάρις

μοῦπε τουφέκι καὶ τοῦ Λεβέλ ὀργήγορα νὰ πάρης·
Ἐγ' ὁμῶς εἶπα: «Βασιλεῦ, ἂν θέλῃς ν' ἀμολάρω
δῶσε μου νὰ τὰ πάρω,
ἐκεῖνος δὲ μ' ἀπήντησε: «πάρτα χωρίς νὰ δῶσω,»
καὶ ἐγὼ δὲν τοῦπα τίποτα γιὰ νὰ μὴ τὸν θυμώσω,
καὶ ὡς ἐννοεῖτε, κύριοι, καὶ ὡς σας διδάσκ' ἡ πείρα,
μήτε καὶ ἐκεῖνος ἔδωκε, μηδὲ καὶ ἐγὼ τὰ πῆρα.

«Ἐν τούτοις τόπλον τοῦ Λεβέλ τὸ προτιμᾷ τῶν ἄλλων,
καὶ ἂν ἐπιμένῃ, κύριοι, πρὸς ἐνδειξὴν φιλίας
τοὺς παναρχαίους ὀπλισμοὺς θὰ πάρωμεν τῶν Γάλλων,
μήπως ἀκούσωμεν φωνὰς καὶ πάλιν ἐκ Γαλλίας,
καὶ ἂς ἔλθουν τότε καθ' ἡμῶν Κιρκάσιοι καὶ Δρούσοι...
ὁ Βασιλεὺς τὰ Μάουζερ δὲν θέλει νὰ τὰκούσῃ,
ἴσως τοὺς φίλους Γερμανοὺς τοὺς ἔχει ὅτ' ὁ στομάχι,
ἴσως καὶ μὲ τὸν Καίζερ πολὺ καλὰ δὲν τᾶχει,
καὶ ἔτσι καθ' ὅλα σύμφωνοι βυστούμε τὸ βαρὺ
αὐτὸς ὅτ' ὁ Αὐτοκράτορα, καὶ ἐγὼ ὅτ' ὁ Σώλσβουρ.

(Νέον χορικὸν
πανηγυρικόν).

Χορ.—Θοδωράκη, ἀνίκατε μάχαν,
ὅς ἐνσκήπτεις ἐν ὕμνοις μαρτύρων
εἰς ἀρχὴν μελανὴν ὡς Φελλάχαν
ἀπὸ τόσας μουντζούρας Σωτήρων.
Σὺ καὶ τὰς φρένας τοῦ λαοῦ πτερόνεις καὶ ἐκβακχεύεις
καὶ εἰς Μιστριώτου παρειὰς ροδίνους ἐννυχεύεις
καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον φιλομαχῆς φοιτᾷς
γιὰ νὰ τὸ καλοπιάσῃς,
καὶ νὰ μὴν ἔχῃς ντράβαλα καὶ ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς
καὶ ἀρειμανίους στάσεις.

Νικᾷ δὲ πάντας ἐνκρήγῃς Ἀρχῆς εὐλέκτρον ἡμέρος
ἀκόρεστος καὶ ἀνήμερος,
Πετρίδης δὲ μελάντατος, ἀγακλυτὸς ἐν Μούσῃ,
σὺν τῇ γλαυκώπιδι θεᾷ παρίσταται συμπαίζων,
ὅξυν δ' ἀφίνει κοπετὸν ὁσκαλικὸ λεφούσι
τῆς πολυτλήμονος γαστρὸς τὸν χῶρον συμπιέζον.

(Ἐνῷ τοιαῦτα ψάλλονται τῆς Ἀντιγόνης μέλη
ἔρχετ' Ἐξαγγέλως ταχύς, τοιαῦτα δ' ἐξαγγέλλει).

Ἐξ.—ὦ σεις, ποῦ πόθος σας πλανᾷ Τουρκοφιλίας πλάνος,
ἀκούσατε ὅτ' ὁ Σώλσβουρ τί γράφει ὁ Σουλτάνος:
«Τζάνουμ Ἐγγλέζε Σώλσβουρ, κάνε γιὰ μέ νισάφι,
μηδὲ καλέμι Οὐλεμά τὸ χάλι μου δὲν γράφει.
Λόγον τιμῆς σ' ὀρκίζομαι πῶς ὅ,τι πῆς θὰ κάνω,
τί θέλεις παραπάνω;
Βγάλ' ἓνα λόγο δεύτερο τὸν πρῶτο ν' ἀναίρεσθι,
ἀλλέως συχωρᾷτε με καὶ ὁ Μουχαμέτ σ' χωρεῖται.
Μὴ θέλῃς, τζάνουμ Λόρδε μου, νὰ πάρω τὰ βουνὰ
καὶ ἰκὴ ὅκα σεκέρ λουκούμ κετρετμ σανά,
θὰ στείλω καὶ ταοῦ-χιζοῦ
νὰ φάῃ κάθε Μις μίζοῦ,
θὰ στείλω καὶ ἓναν μάγειρα γιὰ τὸ πιλάφι χώρια
ἑστὴν Βαλιδὲ Σουλτάνα σας, εἰς τὴν γρηᾷ Βιτώρια.

«Γιὰ δὲς με πῶς κατήντησα καὶ μὴ γενῆς φονιάς...
κοτζᾶμ Καλίφης, ποῦπρεπε ὁ ψεύτης ὁ ντουνιάς
νὰ τὸν κυττᾷ σὰν εἰδωλό καὶ νὰ τὸν τρέμ' ἡ γῆ
καὶ καθ' Ἐγγλέζο καὶ ἄπιστο νὰ σφάζῃ σὰν τραγί,
κοτζᾶμ Καλίφης, ποῦπρεπε ἡ ψιλὰ ἡ ψιλὰ νὰ φέγγῃ,
νὰ σκιάζεται μὲ τῆς φωναῖς τοῦ κάθε πεζεβέγκη.
Μὰ μέσ' ὅτ' ὁ τόσο χάλι μου καὶ σὰν νὰ μὴ μᾶς φθάνῃ
τὸ ρεζίλι καὶ τοῦ τραβᾷ ὁ Πατισᾶχ τοῦ κόσμου,
ἔχω καὶ κάποιον φωνακλᾷ Γκιουόρη Ντεληγιάννη,
ποῦ θέλει σῶναι καὶ καλὰ νὰ γίνῃ σύμμαχος μου.
Λόγον τιμῆς σ' ὀρκίζομαι ὅσα πέντε Βιλαέτια
πῶς δὲν ἐπρόσμενα ποτὲ μιὰ κοροϊδία τέτοια.
Δὲν ξέρω τί τοῦ κάπνισε καὶ τᾶναφα γιαγκίνι,
ὅπου καμμιὰ γκιουζὲλ Χανούμ, θαρρῶ πῶς δὲν τὸ δύνει.
Γιὰ τῆς πολλαῖς μου συμφοραῖς τοῦ ἄλλῃσε σεκλέτι
καὶ τέλος πάντων τὴν ἀμέτη μου αἰμένη
γιὰ τὸ χατῆρι τῆς Τουρκίας
νὰ πάῃ κόντρα τῆς Φραγκίας.

«Ἄς ἡμερώσῃ, Λόρδε μου, ἡ Λορδική σου μούρη
πρὸς χάριν τοῦ Καλίφης σου, τοῦ πρῶτον παμφιλτάτου,
γιὰ νὰ γλυτώσω καὶ ἂν αὐτὸν τὸν σύμμαχον Γκιουόρη,
ποῦ μοῦγινε κακὸς μπέλᾷς μὲ τὸν καρὰ σεβντᾷ του.»

(Ἐπὶ τούτοις, καὶ πρὸ πολλὰ ἐσχόπευε νὰ πῇ,
ἀλλ' ὁ τζουτζὲς ὁ Φασουλῆς ἀπὸ πιτὰ στουπί
ὀρμᾷ μὲ τὸ στηλιάρ του πρὸς πάντ' ἀδιακρίτως
καὶ ὁ πρῶτος στηλιάρωνεται καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος,
καὶ παύει κάθε μέλος
καὶ πέρνουν ὅλα τέλος).

Ὁ Περικλῆς τὸν Φασουλῆ τὸν λιμοκοντόρακι
«ποῦ ράβεισαι, τὸν ῥωτᾷ, καὶ γίνεσαι καδράκι;»
καὶ ὁ Φασουλῆς ἀπήντησε: καὶ μ' ἐρωτᾷς, κυνῶπα;
γίλιας φραῖς σου τῶπα
πῶς ὅτ' ὁ Πάννη νῦν νομῶ, ὅτ' ὁ μᾶστορ Ἀιδονόπουλο,
γιὰ αὐτό, μωρέ, τοῦ φαίνομαι τῆς μῦδας ἀρχοντόπουλο,
μὲ καθοῦν τὰ φαλλίδια του, μὲ ράβουν τὰ βελόνια του,
καὶ σῦς, κακομοῖρο,
νὰ ὅγῃς ὅσα καταφώτιστα καὶ θαυμαστά σαλόνια του
ἐφετεῖν καμμεῖ,
καὶ χονδρικά καὶ φίλικα στολισμάτα καὶ λούσα,
ποῦ νὰ τὰ ψάλλῃ δὲν μπορεῖ καμμιὰ τῆς μῦδας Μούσα,
καὶ σάλπισε τὴν τέγγην του καὶ ἔως ὅσα τετραπέρατα
ἀφοῦ τῆς μῦδας τζόβενα κάνει καὶ ἐμᾶς τὰ τέρατα.